

GREETJE VAN DEN BERG

Roman

*Gouden bergen
in Tirol*

Greetje van den Berg

Gouden bergen in Tirol

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

Voor de zoveelste keer draaide Kristy een rondje voor de spiegel en schikte nogmaals de plooien van haar jurk, borstelde haar haren en voelde zich toen redelijk tevreden. Voor ze terugliep naar de kamer bleef ze nog even in de deuropening staan om het resultaat van haar gezwoeg op te nemen. Het zag er feestelijk en gezellig uit en het enige wat ze nu nog kon doen was afwachten tot haar gasten zouden komen.

Ze had nu wel reden om een feest te vieren. Niet alleen had ze na jaren wachten een flatje gekregen, bovendien was ze een paar dagen terug drieëntwintig geworden.

Voor haar familie had ze dat al gevierd. Vanavond zouden collega's en kennissen komen.

Ze zuchtte. Ook haar beste vriendin zou komen. Odette, die een vriend had met wie zij absoluut niet overweg kon. Ze vond hem een stiekemerd, die naar haar knipoogde zodra Odette zich omdraaide. Bovendien was hij een heel stuk ouder dan Odette en natuurlijk had ze daarover haar mond niet gehouden. Iets wat Odette haar niet in dank had afgenomen. Haar hele leven draaide nu immers om Johan. Het was Johan voor en Johan na, en van de vertrouwelijkheid die er tussen hen had bestaan, was niets meer over.

Kristy schrok op toen de bel ging. Nog snel keek ze in het

voorbijgaan in de spiegel en trok toen met een weids gebaar de voordeur open, waarna ze meteen bedolven werd onder diverse bloemen en planten en er vijf collega's naar binnen tuimelden.

Vanaf dat moment had ze het te druk om nog ergens over na te denken. De een na de ander arriveerde en ze deed niets anders meer dan rondleidingen door het huis houden en koffie schenken.

Het was al laat toen Johan en Odette kwamen. Johan begroette haar op de bekende, overdreven manier, die haar vreselijk ergerde. Een kus achter het ene oor, eentje achter het andere oor en nog een middenop. Ze zei er echter niets van.

Toen ze de keuken in liep, kwam Odette haar achterna.

'Je hebt het hier wel getroffen. Ben je al een beetje gewend?' Het klonk oprecht belangstellend.

'Het bevalt me hier wel. Al is het natuurlijk nog te vroeg om er echt wat over te kunnen zeggen. Mijn naaste burens ken ik nog niet eens. Het loopt tegen vakantietijd. Veel mensen zijn weg. Na de vakantie ga ik me daar weleens druk over maken.' Ze hield zich verwoed bezig met de toastjes. Ze wist immers precies wat er nu komen ging.

'Ga je nog wel op vakantie?' Odette haperde even.

'Waarom niet? Ik zal me daar alleen ook wel weten te vermaken.'

'Ik voel me er toch een beetje schuldig over. Ik bedoel... we hadden tenslotte afgesproken om samen te gaan, maar Johan stond erop dat ik met hem mee naar Ibiza zou gaan. Jij zou in mijn plaats toch hetzelfde hebben gedaan?'

'Ik weet het niet.'

'Als je van iemand houdt, kun je hem niet missen. Ik wil bij Johan zijn, zo vaak ik kan. Ik houd echt van hem, weet je.'

'Dat zal wel,' zei Kristy vaag.

'Jij kunt je niet voorstellen wat het is om zo van iemand te houden.'

‘Maak je over mij maar niet bezorgd.’ Kristy ging er verder niet op in. ‘Ik zal me heus niet vervelen in de bergen, ook alleen niet. Met een beetje geluk kom ik Geiten-Peter nog tegen.’

‘Ach jij...’ begon Odette, maar Kristy slipte langs haar heen, met een bord vol toastjes, de kamer in.

‘Daar is warempel de vrouw des huizes zelf ook nog,’ werd ze uitbundig begroet door Tim, de boekhouder van het kantoor waar ze werkte.

‘Je hebt me toch niet gemist, hoop ik,’ reageerde ze.

‘Toch wel, en om dat te compenseren eis ik deze dans van je.’

Ze grinnikte, schoof het bord met toastjes op tafel en volgde Tim naar de geïmproviseerde dansvloer in het achterkamertje.

‘Je hebt het leuk voor elkaar,’ begon hij even later.

‘Mmm...’ mompelde ze afwezig. Ze had eigenlijk weinig zin in praten. In stilte genoot ze ervan de haar vertrouwde mensen te zien, die nu heel anders leken.

‘Leuk is dat...’ mompelde ze.

‘Wat?’ informeerde Tim direct.

‘Nou, gewoon... de mensen die je dagelijks op het werk ziet. Ze lijken hier zo anders, veel menselijker. Eigenlijk is het maar een heel klein stukje dat je elke dag weer van ze ziet.’

‘Inderdaad,’ was Tim het met haar eens. ‘Jijzelf inclusief. Van een knappe, arrogante secretaresse verander je ineens in een gewone, leuke vrouw.’

‘Hè jakkes, kom ik echt zo over?’

‘Nou oké, ik heb overdreven, maar er is inderdaad een groot deel in je dat ik niet ken en wel graag zou willen leren kennen.’

‘Wat zeg je dat plechtig.’ Ze probeerde hem af te leiden.

Het was niet alleen haar opgevallen, dat Tim veel werk van haar maakte. Ze werd er op het werk danig mee gepest.

‘Ik meende het,’ ging Tim halsstarrig verder en ze was blij dat op dat moment de plaat afgelopen was en ze haar chef moest bijstaan bij het zoeken naar een nieuwe.

‘Zet maar een gezellige rock-’n-rollplaat op,’ stelde ze voor.

‘Dan kan iedereen lekker loskomen.’

‘... en is er geen gelegenheid om te praten,’ vulde Tim aan, die net achter haar langs liep.

Ze antwoordde niet, maar kleurde omdat hij haar zo goed doorzag.

Het werd nog een ontzettend gezellige avond en voor ze het wist gingen de eerste gasten al weer weg. Dat waren Johan en Odette.

‘Nou, jullie hebben het ook niet erg lang volgehouden,’ merkte ze op.

Odette glimlachte verontschuldigend. ‘Johan moet morgen werken, ondanks de zaterdag. We zien elkaar vrijwel nooit in het weekend.’

‘Weet ik,’ zei ze flauwtjes en ze keek Johan onderzoekend aan.

‘De zaak loopt erg goed,’ ging hij er meteen op in. ‘We kunnen het haast niet bijbenen.’

‘Gelukkig maar, er zijn genoeg bedrijven die op het ogenblik graag zo zouden draaien.’

Nadat ze de deur achter hen gesloten had, liep ze peinzend de kamer in. Er was iets vreemds aan Johan. Of hij had zo veel hart voor de zaak en lonkte naar een flinke promotie, of er klopte iets niet – en ze vreesde het laatste.

Daarna vertrokken er meerdere mensen. Tim bleef over, samen met twee kennisjes van haar, en gedrieën hielpen ze haar de boel weer aan kant te maken. Kristy was hen er dankbaar voor. Nu pas voelde ze dat ze goed moe was. Ze had echt zin in haar vakantie, al ging ze dan alleen. Tim ging tegelijk met de anderen weg. Ze was bang geweest dat hij weer zou beginnen, maar hij hield het bij een neutraal ‘Tot maandag!’

Voor ze de lamp in haar kamer uitdraaide, keek ze nog eens rond. Zo veel bloemen zou ze altijd moeten hebben. Het stond zo gezellig. In haar slaapkamer liet ze haar nieuwe jurk achteloos op de grond vallen en ze had net het besluit genomen nog

een douche te nemen toen er gebeld werd. Ze voelde haar hart bonzen in haar keel en overwoog maar niet open te doen, toen voor de tweede keer de bel ging. Nu lang en dringend. Snel schoot ze in haar badjas, sloop de gang in en zag een donker figuur voor het matglazen raam staan. Er werd op de deur geklopt en ze hoorde: 'Kristy... ben je daar? Ik ben het... Odette.'

Met trillende vingers haalde ze de knip van de deur en opende die op een kier. Ze wilde een tirade beginnen, maar ontdekte toen het behuilde en opgezwollen gezicht van haar vriendin.

'Odette, kind, wat is er in vredesnaam aan de hand?'

Ze trok haar naar binnen en sloot de deur zorgvuldig. Odettes schouders schokten en ze kon eerst geen woord uitbrengen. Als een hoopje ellende zat ze even later op de bank, huilend, met gierende uithalen.

'Hij... is... weg...'

'Wie? Johan?' informeerde Kristy.

'Ja... hij is... getrouwd.'

'Wanneer? Sinds kort?'

'Al zeven jaar.' Odette begon weer te huilen en Kristy stond op om een glas water te halen, dat ze dankbaar aanvaardde.

'Ik zal je ouders bellen dat je hier blijft,' kondigde Kristy doortastend aan.

'Graag.' Odette knikte. 'Ze zullen al wel in bed liggen, maar mams slaapt nooit voordat ik thuis ben.'

Odettes moeder was inderdaad nog wakker en Kristy legde de situatie uit. Hoewel ze zich ongerust over haar dochter maakte berustte ze er uiteindelijk toch in dat Odette bij Kristy bleef.

Toen Kristy terug in de kamer kwam, bleek Odette een stuk rustiger te zijn geworden.

'Nou, begin maar bij het begin,' zei ze zakelijk. 'Johan is dus al zeven jaar gelukkig getrouwd, als ik het goed begrijp.'

'Nou, gelukkig?' Odette glimlachte even. 'Hij beweert dood-

ongelukkig te zijn.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Dat zullen alle mannen wel zeggen die op een avontuurtje uit zijn.’

‘Dat avontuurtje heeft dan toch zeker een halfjaar geduurd,’ merkte Kristy op.

‘Hij heeft me dan ook bezworen dat het oprechte liefde was.’ Ze snoof, maar ging verder: ‘Ik had eigenlijk al lang het gevoel dat er iets niet klopte. Daarom was ik ook altijd zo prikkelbaar als jij over Johan begon.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Wat kan een mens stom zijn, hè? In al die tijd zijn we nooit bij hem thuis geweest. Steeds weer had hij een andere smoes.’ Ze frommelde een zakdoekje tot een prop. ‘En langzamerhand begin je dan toch wantrouwend te worden en van de week vond ik ineens een foto in de zak van z’n colbert. Er stond een vrouw op met twee jongetjes. Ik vroeg er Johan naar en eerst werd hij boos en vroeg wat ik in z’n spullen deed, maar ik zei hem dat ik gewoon een aansteker zocht. Toen bood hij z’n verontschuldigen aan en zei dat het z’n zus was met haar zoontjes. Ik stonk daar eerst ook nog in. Als ik er nu over nadenk, ben ik altijd ziende blind geweest, want welke man moet er in vredesnaam ieder weekend werken?’

‘Als je van iemand houdt, wil je sommige dingen niet zien, denk ik,’ viel Kristy haar in de rede. ‘Daar hoef je jezelf geen verwijten over te maken.’

Odette knikte. ‘Vanavond heb ik hem gevraagd waarom hij altijd moest werken en ik zei dat ik eigenlijk niet geloofde dat dat normaal was, net zomin als ik dat verhaal van die foto geloofde.’ Ze slikte. ‘Nou, het heeft lang geduurd, maar uiteindelijk vertelde hij de waarheid. Dat hij al jaren getrouwd is, dat z’n vrouw hem niet begrijpt, enfin... je kent het wel.’ Odette begon weer te huilen en Kristy liet haar maar begaan. Het zou haar goed doen.

‘Weet je,’ snuffte Odette, ‘achteraf gezien lijkt alles net zo’n goedkoop flodderromannetje en dat ik daar nu ingestonken ben... dat vind ik geloof ik nog het ergste. Dat ik zo stom was.’

Kristy glimlachte. ‘Ze zeggen niet voor niets dat liefde blind maakt. En bovendien, misschien heeft Johan toch wel echt van je gehouden.’

‘Hij zegt dat hij wil scheiden, zodat we kunnen trouwen.’ Ze snoot haar neus. ‘Maar dat kan ik niet, weet je... mijn geluk bouwen op het ongeluk van een ander. Ik zou me altijd schuldig blijven voelen.’

‘Ik ben blij dat je dat zegt,’ merkte Kristy zachtjes op. ‘Er zijn plenty mensen die dat wel doen. Ik kan het niet helpen maar het stuit me nog steeds tegen de borst. Ik geloof ook niet dat je dan echt gelukkig kunt worden.’

Odette schudde haar hoofd.

‘Zo kunnen we natuurlijk nog uren doorpraten,’ ging Kristy verder. ‘Alleen schieten we er niets mee op. Het lijkt me beter om nu in bed te duiken. Morgen ziet de wereld er weer heel anders uit.’

Ze stond op, draaide het licht uit en nam alsnog de douche die ze zich voorgenomen had. Odette kon gelukkig zo het logeerbed in. Dat stond al keurig opgemaakt, omdat ze vanavond aan iedereen haar huis had moeten showen. Ze stak even later toch nog even haar hoofd om het hoekje van de logeerkamer. ‘Zeg Odette, slaap je al?’

‘Nee.’

‘Hoe wilde Johan eigenlijk die vakantie naar Ibiza versieren?’

‘Hij ging weleens vaker voor zaken op reis. Daar was z’n vrouw wel aan gewend en dat scheen ze nog altijd te geloven.’

‘En wat ga jij nu doen?’

‘Thuisblijven.’

‘En in je verdriet verdrinken?’

‘Zoiets ja...’

Kristy zuchtte. ‘Ga maar met me mee naar Oostenrijk. Tirol is vast leuker dan Ibiza en zeker beter dan thuis zitten kniezen.’

‘Je bent niet wijs. Eerst laat ik je aan je lot over en dan moet ik zeker je vakantie bederven.’

‘Dat is niet de bedoeling, maar denk er eerst nog maar een nachtje over na. Waarschijnlijk heb je nu weinig zin.’

‘Oké, ik zal m’n best doen.’

‘Welterusten!’

Kristy dook haar eigen kamer in en kroop tussen de heerlijk koele lakens. Ze had haar raam openstaan en luisterde naar de geluiden van de stad. Fijn was het zo’n eigen flatje te bezitten. Het was heerlijk om zelfstandig te zijn, hoe goed ze ook met haar ouders overweg kon. Nooit zouden ze zich opdringen, maar als ze hen nodig had, waren ze er.

Ze draaide zich om. Het zou goed zijn voor Odette mee naar Oostenrijk te gaan. Ze hoefde alleen het pension maar even te bellen. Het telefoonnummer had ze, dus dat zou geen problemen geven.

Wilde Odette toch niet mee, dan was dat ook geen ramp. Ze had zich er tenslotte al bij neergelegd alleen te moeten gaan.

Kwaad was ze in eerste instantie wel geweest toen Odette haar meegedeeld had met Johan mee te zullen gaan. Eigenlijk vond ze het achteraf onredelijk van zichzelf. Als het haar overkwam, zou ze waarschijnlijk hetzelfde doen. Misschien had Odette gelijk toen ze vanavond zei dat zij nog niet wist wat het is om van iemand te houden.

Haar vrije leven beviel haar nog best. Ze stond niet snel in vuur en vlam.

‘Jij weet niet wat het is om van iemand te houden,’ spookte het door haar hoofd. Zou ze het echt niet weten? Zou Tim van haar houden? Ze dacht er eigenlijk nooit over na. Tim leek zo’n vadertje luchthart. Ze kon zich niet voorstellen dat hij ongelukkig zou zijn door het feit dat ze niets voor hem voelde.

Ze wilde er trouwens verder niet over piekeren. Het werd tijd om te gaan slapen. Ze draaide zich nog een keer om en viel even later in een diepe, droomloze slaap.

HOOFDSTUK 2

Behendig reed Kristy de parkeerplaats op, zette de auto keurig neer, haalde de sleutels uit het contact en trok de handrem aan.

‘Eindelijk Tirol, hier zijn we!’ Vermoeid leunde ze achterover.

‘Vakantie...’ zuchtte Odette naast haar theatraal. ‘Ik had het me heel anders voorgesteld, maar wie weet wat het nog voor bijzonders wordt.’

‘Ik hoop voor je dat het je een beetje helpen zal om eroverheen te komen,’ troostte Kristy hoopvol. ‘Trouwens, vanaf nu praten we Duits. *Griiss Gott, meine Freunden! Wie geht es heute?*’

Odette grinnikte. ‘We rijden uren door Duitsland, zijn allang de Oostenrijkse grens over en nu we hier zijn begint ze ineens. Was het je nog niet opgevallen dat ze in Duitsland ook een behoorlijk mondje over de grens spreken?’

Kristy keek verongelijkt. ‘Nou ja, m’n vakantie begint nu pas echt.’

‘Laat hoor,’ vond Odette. ‘De mijne begon al toen ik mij in deze gerieflijke Mini van je wrong.’

‘Wat mankeert er aan mijn auto?’ informeerde Kristy. ‘Had je soms met de fiets gewild?’

‘Oké, jij staat voor. Ik ben nog niet verder dan de fiets, maar

ik ben toch blij dat we er zijn. In het donker rijden is zeer vermoeiend.'

'Gelukkig dat we om beurten konden rijden,' vond Kristy. 'Zo konden we zo nu en dan nog uitrusten.'

Ze stapten uit en besloten eerst naar het pension te lopen, dat tegenover de parkeerplaats lag. De deur van het fraaie, houten huis stond al open en een vriendelijke, wat oudere vrouw kwam hen al tegemoet.

'Grüss Gott! *Sie kommen aus Holland?*' Ze keek vragend, maar dat veranderde meteen toen ze bevestigend knikten. '*Herzlich willkommen in unserem schönen Heimat!* Jullie zullen wel trek in een kop koffie hebben.'

Ze ging hen voor naar de keuken, waar ze binnen een mum van tijd voorzien waren van een dampende kop koffie. Onderwijl praatte ze honderduit. Na de koffie liet ze hun de kamer zien. Ze opende de deur en keek hen afwachtend aan. 'Hopelijk is het naar jullie zin.'

Hun eenstemmige 'Wat gezellig!' stelde haar kennelijk tevreden, want ze wenste hun een hartelijk welterusten en schommelde met haar gezette lichaam weer naar beneden.

De kamer was eenvoudig, maar smaakvol ingericht. Op de houten vloer stonden twee bedden, elk in een hoek van de kamer. Op de nachtkastjes ernaast stonden vaasjes bloemen, kennelijk uit eigen tuin, tegen de ene wand stond een enorme eiken hangkast en aan de andere wand een ingebouwde wastafel. Alles was kraakhelder.

De ramen stonden wagenwijd open en achter het huis langs ruiste een beek.

'Wat een heerlijk geluid.' Kristy ging voor het raam staan en snoof de frisse lucht op. Ze zag het water wild door de beek heen kronkelen, tussen de stenen door, alsof het haast had. Misschien had het ook haast, bedacht ze. Net zoals de meeste mensen haast hadden om groot en succesvol te worden, zonder dat ze er echt gelukkiger van werden. Als je een eindje stroom-

opwaarts zou lopen, zou deze beek een onaanzienlijk watertje uit de bergen zijn en als je stroomafwaarts zou kijken, zou het breder zijn geworden, een grote rivier misschien... maar niet meer zo helder en lieflijk als het hier nu nog was. Ze hadden hier trouwens prachtig uitzicht. De huizen leken klein en nietig tussen de hoge bergen, aan de balkons hingen bloembakken vol fleurige geraniums en andere frisse bloemsoorten.

Ze vermande zich. ‘Laten we de koffers maar gaan halen, dan kunnen we ons bed in om eens lekker lang te slapen.’

Odette was het volkomen met haar eens. Het was elf uur in de morgen. Ze zouden nog tijd genoeg hebben om het dorp verder te bekijken. Nadat ze de idioot grote hoeveelheid bagage naar binnen gezeuld hadden, kropen ze onder de dikke dekbedden. Van beneden drongen geluiden door. Frau Baumann, de pensionhoudster, was kennelijk in de keuken aan het redderen. Buiten reden auto’s voorbij. Uitgelaten toeristen zongen een lied, maar binnen in hun kamer heerste stilte, want ze sliepen bijna meteen.

De wereld leek er heel anders uit te zien toen ze lekker uitgerust wakker werden. De zon scheen nog en na een verkwikkende douche besloten ze wat te gaan eten. Tegenover hun pension lag een kleine gasthof, maar ze besloten wat verder door te lopen, dan konden ze tegelijk het dorp vast verkennen.

Ze liepen eerst naar het fleurige, kleine kerkje, langs de begraafplaats waar een oude vrouw bloemen op een graf zette en hen vriendelijk groette.

Het dorp was klein, maar desondanks ontdekten ze nog een postkantoor, een bank, een VVV-kantoor, een souvenirwinkel en een heuse supermarkt. Alles was echter op deze middag gesloten. Even buiten het dorp ontdekten ze nog een stoeltjeslift, die volop in bedrijf was. Vlakbij stond een gasthof, waar ze besloten wat te gaan gebruiken.

Kristy duwde de deur open en hoe het nu precies kwam wisten ze later geen van tweeën meer na te vertellen, maar ze belandden met een enorme dreun languit op de mat.

‘Grüss Gott!’ zei een vrolijke stem boven hen. ‘Dat is een vlotte manier van binnenkomen.’

Ze keken allebei langzaam omhoog langs de lederhose, waarvoor ze terecht waren gekomen, recht in een paar twinkelende helblauwe ogen.

‘Vreselijk!’ mompelde Kristy ontsteld. ‘Zoiets kan alleen ons overkomen.’

Ze probeerde Odette niet aan te kijken, omdat ze wist dat dan de ramp helemaal niet te overzien zou zijn en ze beiden in een niet te stuiten gierbui zouden uitbarsten. Onhandig trok ze zich omhoog aan de hand die haar toegestoken werd. Ze zag Odette ook overeind krabbelen, vond dat ze nu toch weleens wat mocht zeggen en stotterde: *‘Verzeihung! Das war nicht unser Absicht.’*

Ze hoorde een onderdrukt gegriinnik van Odette naast zich.

‘Dat had ik wel begrepen,’ reageerde de jongeman. ‘Ik hoop alleen dat jullie je niet bezeerd hebben.’

Nu pas durfde Kristy hem aan te kijken en de persoon in kwestie was het aankijken dan ook meer dan waard. Blond haar krulde om zijn gebruide gezicht en zijn helderblauwe ogen keken haar vrolijk aan.

‘Nee,’ haastte ze zich te zeggen, ‘ik heb me geen pijn gedaan.’

Odette stond naast haar met haar hoofd te schudden, ten teken dat ook zij goed terechtgekomen was.

‘Gelukkig maar,’ vond de man. ‘Pas alleen wel op met de uitgang, daar zit ook een drempel en er ligt buiten helaas geen mat voor de deur.’

Ze grinnikten allebei een beetje dom en zeiden hem goedendag, toen hij met een joviaal ‘Servus’ afscheid nam en wegbeende.

De mensen in de gasthof, die het hele gebeuren gevolgd hadden, staarden hen aan en een beetje onhandig liepen ze op een tafeltje toe, waar ze gingen zitten.

‘Nou, dat was een goed begin van de vakantie. We staan er weer gekleurd op,’ steunde Kristy.

‘Het kan me niet schelen. Niemand kent me hier. Ik heb vakantie en daar kunnen geen tien drempels wat aan veranderen,’ vond Odette.

Ze bestudeerden uitgebreid de menukaart en bestelden een kop koffie en een Speckbrot.

‘Heerlijk, twee weken lang verwend worden.’ Kristy leunde genietend achterover. ‘Al die tijd geen gezeur aan m’n hoofd van de baas.’

Ze trok een raar gezicht en bouwde meneer Schriers na: ‘Juffrouw Van Walen, zoudt u zo goed willen zijn deze brief voor mij uit te tikken? Tevens verzoek ik u het verslag van de vergadering van hedenmorgen in drievoud uit te typen en daarna te kopiëren, even zovele malen als het aantal personen dat hierbij aanwezig was.’

Ze steunde haar hoofd in de handen. ‘Hoe krijgt die man het toch voor elkaar om van die onwijs lange zinnen te formuleren? Afijn, ik benijd Els niet, die het deze weken voor me waar moet nemen. De goede man schijnt toch nog zeer aan me gehecht te zijn en volgens Els is hij volslagen ongenietbaar als ik er niet ben. Wat dat betreft heb jij het maar getroffen met je schoolkindertjes. Ze zullen het heerlijk vinden de juffrouw een poosje niet te zien.’

‘En wat dacht je van de juffrouw zelf?’

‘Jij hebt zes weken vakantie. Me dunkt, geen reden tot klagen.’

Kristy snoof veelbetekenend.

‘Jij wel?’ kaatste Odette terug.

‘Nee, ook niet. Ondanks alles ben ik tevreden met m’n werk. Alles heeft weleens z’n nadelen, nietwaar?’

Rustig aten ze nu verder en ze genoten van het uitzicht op de stoeltjeslift. Ze zagen de kaartjesverkoper, die met zijn gereedschap naar buiten kwam om schijnbaar een of ander technisch mankement aan de lift te repareren.

‘Raar idee hè, dat er nu ook nog mensen zijn die moeten werken. Als ik vakantie heb, heb ik het idee dat iedereen vakantie heeft,’ vond Odette.

Kristy knikte. ‘Dat is net zoals met examen doen of een andere belangrijke gebeurtenis. Dan heb je ook het idee dat de hele wereld stilstaat.’

‘Voor mij staat-ie op het ogenblik ook stil. Alles lijkt hier al veel minder erg dan in Nederland en ik ga hiervan genieten, dat verzeker ik je.’

‘Zo mag ik het horen.’ Kristy knikte goedkeurend. ‘Zullen we dan maar beginnen met weer eens op te stappen?’

Odette was er meteen voor te vinden en na afgerekend te hebben, gingen ze op weg. De lome warmte buiten leek als een warme mantel om hen heen te vallen. Binnen was het lekker koel geweest, nu viel het des te meer op. Het was maar goed dat ze geen haast hadden, nu konden ze alles op hun dooie gemak bekijken. Ze liepen terug in de richting van het dorp. Met hun neuzen tegen de ramen gedrukt bekeken ze de supermarkt, die er eigenlijk nog helemaal niet zo slecht uitzag. Na een tijdje nestelden ze zich langs de kant van de beek. De zon scheen onbarmhartig op hun nog witte gezichten. Odette rekte zich lui uit.

‘Jongens, ik voel me hier prima thuis.’

Kristy knikte. ‘Het is haast onvoorstelbaar dat we vanmorgen nog in de auto zaten te bakken. Maar ja...’ ze grinnikte, ‘...we hebben dan ook al veel meegemaakt.’

‘Zeg dat wel.’ Ze schaterden weer bij de herinnering aan de duik in de gasthof.

‘Ik hoop alleen deze schone jongeling nooit meer tegen te komen,’ pufte Kristy even later. ‘Ik zou me geen houding

weten te geven. Ze hadden ons in Nederland eens moeten zien spartelen.’ Ze kleurde al bij de gedachte.

Nadat ze nog een poosje lekker hadden liggen bakken, besloten ze de richting van het pension maar weer eens uit te gaan. De zoon en dochter des huizes bleken te zijn gearriveerd. Die begroetten hen hartelijk en stelden zich voor als Hans en Lori Baumann.

Hans informeerde of het dorp hun beviel en nadat ze instemmend geknikt hadden vertelden ze wat van hun wederwaardigheden. Van het gebeurde in de gasthof zeiden ze wijselijk niets.

‘Hebben jullie ook al vernomen dat er dit weekend dalfeest is in het naburige dorp?’ informeerde Hans. ‘Het is gisteravond begonnen en duurt tot morgenavond. Er is een optocht en in een grote tent treden diverse bands en kapellen op. Ik weet niet of jullie nog zin hebben na zo’n grote reis?’

‘We hebben na aankomst een poos geslapen,’ vertelde Odette. ‘Wat mij betreft is er dus geen bezwaar.’

‘Ik heb er ook wel zin in,’ reageerde Kristy. ‘We kunnen in ieder geval een kijkje nemen. Zo ver rijden is het toch niet?’

‘Nee hoor. Dit jaar komt het uit dat het in het naburige dorp is. Volgend jaar is ons dorp weer aan de beurt en het jaar daarop het derde dorp in ons dal. De dorpen wisselen elkaar één keer in de drie jaar af met organiseren.’

‘Je zult het gauw genoeg merken...’ glimlachte Lori. ‘Als er in Oostenrijk niets te vieren valt, dan bedenken de Oostenrijkers zelf wel wat. Feest is er bijna altijd wel en als het hier niet is, dan wel ergens in de omgeving.’

‘Rijden jullie met ons mee?’ informeerde Kristy. ‘Dat is makkelijker, dan kunnen jullie de weg wijzen.’

‘Ik ga graag mee en als het kan wil ik mijn vriendin meemenen,’ stemde Lori in. ‘Hans zal wel niet mee willen, niet Hans?’

Hans grijnsde. ‘Hoe raad je het zo? Rainer heeft al aangeboden om me mee te nemen en dat kon ik natuurlijk niet afslaan.’

‘Rainer is z’n kameraad,’ legde Lori uit. ‘Die heeft een fantastische sportwagen...’ Ze keek veelbetekenend, wat haar een por van Hans bezorgde.

Kristy grinnikte. ‘Ik zie het al. Laten we dan maar afspreken dat we jullie na het eten komen halen, dan gaan we ons nu eerst omkleden.’

Langzaam liepen ze naar hun kamer toe, waar Kristy uitgebreid voor de klerenkast ging staan. Ze monsterde de door haar meegenomen garderobe en verzuchtte: ‘Wat zal ik eens aandoen?’

‘Nou, me dunkt...’ Odette snoof. ‘Je hebt nogal wat kleren meegenomen, dus zo moeilijk zal het niet zijn.’

‘Ik bedoel eigenlijk of ik een broek of een rok aan moet doen. Het is een feest. Zullen ze er chic bijlopen?’

Odette proestte. ‘Ja, bij een tentfeest zeker. De dames in het lang en de heren in rokkostuum. Spaar me... kleed je maar normaal, hoor.’

Kristy keek eens verontwaardigd achterom, maar bedacht toen dat Odette weleens gelijk kon hebben. Dus besloot ze een donkerblauwe lange broek aan te trekken met daarop een leuke bloes met korte mouwen. Een pullover kon ze altijd nog meenemen voor als het frisser zou worden. Voor de spiegel borstelde ze uitgebreid haar rossig, krullende haar en bond het in een paardenstaart. Voor make-up was ze nu niet in de stemming. Dat deed ze op het werk wel. Nu had ze vakantie. Odette had zich inmiddels ook al verkleed en deed haar best om haar donkere, korte krullenkop in het gareel te krijgen.

‘Laat maar,’ bemoeide Kristy zich ermee. ‘Je krijgt het toch niet mooier dan het is. Het zit prima zo.’

‘Ik wilde dat ik steil haar had,’ verzuchtte Odette.

‘Welja, en iemand met steil haar wil het graag krullend. Alles heeft z’n nadelen, hoor. Menig mens is jaloers op die krullen van je.’

‘Ja, jij hebt makkelijk praten. Jij hebt niet te veel en niet te

weinig krul. Jij kunt er alles mee doen.'

'Je hebt gelijk, maar ik blijf altijd een bleekscheet, ook al zit ik uren in de zon, en jij bent meteen chocoladebruin.'

'Je overdrijft weer eens verschrikkelijk, maar verder heb je gelijk, mevrouw Wijsgeer. Eenieder heeft z'n voor- en nadelen. Geen mens is tenslotte perfect.'

'Als je 't maar snapt.' Kristy grinnikte. 'Maar ben jij nu dan ook eindelijk eens klaar? Ik heb onderhand zin in een half varken. Als je niet opschiet val ik in een flauwte en zul je me naar de overkant moeten dragen.'

'Ik ben al zover!'

Uitgelaten renden ze de trappen af, in één run door naar de gasthof aan de overkant. Het was er erg druk, maar ze konden nog een plaatsje bij het raam bemachtigen met uitzicht op het pension.

Ze bestelden een Wiener Schnitzel en terwijl ze die aan het verorberen waren, zagen ze Lori aan de overkant naar buiten komen en op de bank gaan zitten.

'Die zal wel op haar vriendin wachten,' bedacht Kristy.

'Makkelijk dat we het zo een beetje in de gaten kunnen houden, hè?'

Ze was nog maar net uitgesproken toen er een glanzende knalrode sportwagen voor het pension verscheen, die voor het pension stopte. Daaruit stapte de vriendelijke jongeman, aan wiens voeten ze hadden gelegen toen ze de gasthof binnenvielen. Hij maakte een praatje met Lori, waarna hij naar binnen ging.

'Nee...' kreunde Kristy, 'daar gaat onze hoop dat niemand iets van onze flater te weten zou komen.'

'Kind, maak je toch niet zo druk,' zei Odette rustig. 'Zo'n ramp is het niet. Laten we maar gaan betalen, dan kunnen we bij Frau Baumann de sleutel van het pension ophalen. Het lijkt me onwaarschijnlijk, dat ze vannacht voor ons op zal blijven.'

Nog voor de serveerster bij hen was om af te rekenen zagen

ze de sportwagen weer wegrijden. Hans hing half naar buiten om naar zijn zuster te zwaaien.

Toen ze aan de overkant kwamen arriveerde Lori's vriendin ook en ze stelde zich voor als Sophie. Odette ging naar binnen om de huissleutel te halen en daarna konden ze vertrekken. Van verre konden ze de muziek al horen schetteren toen ze in het naburige dorp aankwamen.

‘Dat wordt schreeuwen vanavond,’ voorspelde Odette.

‘Dat is altijd zo,’ vertelde Sophie. ‘Meestal speelt de muziek zo hard dat je jezelf nauwelijks kunt verstaan. De volgende dag kun je dan ook precies horen wie het feest bezocht heeft, want diegene is meestal schor.’

Met moeite konden ze een plaatsje vinden om de auto te parkeren en ze moesten nog een aardig eindje lopen voor ze bij de tent aankwamen. Na entreegeld betaald te hebben konden ze naar binnen. Daar was het propvol. Er stonden enorme tafels met banken opgesteld, die voor het merendeel bezet waren met een menigte zingende, deinende mensen. Op het podium stond de band, die uit vier, in Tiroler dracht gestoken, mannen bestond en een hels kabaal maakte. Aan de zijkant van de tent stond een buffet, waaraan je hapjes en drankjes kon kopen. Lori wees ze nog op het bestaan van de Schnapps-bar voor de sterkedrank en was toen in een mum van tijd verdwenen, samen met Sophie. Ze stonden er ineens een beetje verloren bij. Overal om hen heen waren vrolijke, luidruchtige mensen, die hen totaal onbekend waren.

‘Laten we eerst maar wat te drinken gaan halen,’ stelde Kristy voor. ‘Daarna zoeken we wel een plaatsje.’

Even later zaten ze, zuigend aan een rietje, tussen twee dikke Tirolers in en probeerden al schreeuwend een gesprek te voeren.

‘Hé, daar heb je je vriend ook,’ wees Odette ineens.

‘Welke vriend?’ informeerde Kristy achterdochtig. ‘Ik ben me nergens van bewust.’

‘Je kunt toch niet ontkennen dat hij diepe indruk op je heeft gemaakt.’ Op hetzelfde moment zag Kristy de jongeman staan met wie ze op zo’n onfortuinlijke manier kennismaat hadden.

Hij was samen met Hans druk in gesprek met een in dirndl gestoken meisje.

‘Loop heen!’

Odette grinnikte. ‘Heb ik gelijk of niet?’

‘Nee, ik hoop werkelijk niet dat hij ons ziet.’

Dat bleek al snel ijdele hoop te zijn, want zodra Hans hen opmerkte kwam hij hun kant uit, op de voet gevolgd door zijn vriend. Het meisje liep een andere kant uit en Kristy constateerde bij zichzelf dat ze kennelijk niet bij elkaar hoorden.

‘Nou zullen we het hebben,’ mompelde ze paniekerig.

‘Hoezo?’ informeerde Odette plagend, maar Kristy kreeg geen tijd meer om te antwoorden, want Hans was bij hen aangekomen en stelde zijn kameraad aan hen voor, die Rainer bleek te heten.

‘Grüss dich!’ Rainer stak hen de hand toe. ‘Wij hebben elkaar al eerder ontmoet, is het niet?’

Kristy zag weer die pretlichtjes in zijn ogen en vreesde het ergste. Hans keek niet-begrijpend, waarna Rainer hem een heel verhaal deed in een voor hen onverstaanbaar dialect. Kristy vond dat hij een prettige stem had om naar te luisteren en het kon haar ineens niet meer schelen dat Hans begon te lachen. Steeds weer moest ze naar Rainer kijken, die zijn lederhose verwisseld had voor een keurige grijze pantalon en een blauwe pullover. Misschien had Odette gelijk en had hij werkelijk grote indruk op haar gemaakt. Hij was aantrekkelijk, maar waarschijnlijk wist hij dat zelf ook heel goed. Hij kwam in ieder geval zeer zelfbewust over. Dat was zo jammer van knappe mensen. Ze wisten het zelf te goed.

‘Aha, dus jullie hadden nog iets verzwegen,’ stelde Hans vast.

‘Vind je het gek?’ reageerde Odette.

‘Nee, begrijpelijk.’

‘Bevalt het jullie hier een beetje?’ informeerde Rainer.

‘Prima, het is net of we hier al veel langer zijn dan één dag.’

Kristy vond zelf dat haar stem vreemd klonk.

‘Zullen we dan nu maar een borrel gaan halen om te klinken op onze kennismaking?’ stelde Hans voor.

Ze stemden toe en liepen de Schnapps-bar in. Het was sommige mensen aan te zien dat ze er al een hele tijd zaten en Kristy hoopte dat ze zich nooit zo zou laten gaan.

Ze toostten met Hans en Rainer op de *Freundschaft* en op *Bruderschaft* en leerden allerlei drankjes uit de streek kennen. Ze voelden zich allebei een beetje overmoedig worden en Odette bestelde een volgende ronde.

‘Op een goede vakantie voor jullie,’ proostte Hans.

‘En een heleboel gezellige avonden,’ vulde Kristy aan, waarna ze meteen kleurde tot onder haar haarwortels, toen Rainer haar verzekerde dat het aan hem niet zou liggen.

‘Stik!’ zei ze hartgrondig, maar toen Rainer haar vroeg dat te vertalen, wist ze er geen antwoord op.

‘Ik ken ook wel een beetje Nederlands,’ vertrouwde hij haar even later toe.

‘Nou, dat zal dan wel wat moois zijn,’ reageerde ze, denkend aan wat de meeste Nederlanders aan buitenlanders leren.

Ze zette zich schrap voor een vloek- en scheldtirade, maar Rainer ging uitgebreid voor haar staan, pakte haar handen en zei theatraal: ‘Iek hou van jou!’

Daar had ze nu net niet op gerekend. Ze kleurde dan ook van oor tot oor en was blij dat Rainer haar losliet en niets meer zei.

Op dat moment ontdekten Lori en Sophie hen en kwamen naar hen toe.

‘Hoe vinden jullie het hier?’ informeerde Lori. ‘Ik zie al dat mijn broer zich over jullie ontfermd heeft. Dan zullen jullie wel niets tekortkomen.’

‘Maar ik kom vanavond een heleboel tekort!’ merkte Sophie

op. ‘Ik heb nog niet eens gedanst. Rainer, hierbij eis ik deze dans van jou, anders kijk ik je nooit meer aan!’

‘Dan zit er niets anders op, hè.’ Rainer bood haar hoffelijk zijn arm. Kristy zag hoe ze lachend wegliepen en even voelde ze een vaag gevoel van teleurstelling, dat ze meteen naar de achtergrond duwde. Ze leek wel niet wijs. Wat had ze eigenlijk verwacht? Dat Rainer zou zeggen: ‘Nee Sophie. Ik blijf liever bij Kristy?’

‘Zeg, slaap je?’ Ze kreeg een por van Odette. ‘Ik heb je nu al drie keer verteld dat ik met Hans ga dansen, maar je blijft maar voor je uit staren.’

‘Je doet maar.’ Kristy stak haar tong uit.

Ze probeerde het nare gevoel dat boven kwam borrelen te onderdrukken. Ze had echt een tic vanavond, daar moest ze niet aan toegeven.

‘Zeg, zullen we dansen?’ Een fors uit de kluiten gewassen jongeman met een korte borstelkop sprak haar aan en ze knikte zonder aarzelen. Ze volgde hem naar de dansvloer en proppte zich tussen de deinende mensenmassa.

‘Sorry dat ik je zomaar meegevraagd heb,’ zei de jongen. ‘Je weet natuurlijk nog niets van me.’

‘Geeft niet,’ zei Kristy luchtigjes en ze glimlachte naar Rainer, die voorbijkwam en naar haar knipoogde. Sophie had haar armen om zijn hals geslagen en Kristy vond haar op dat moment werkelijk onuitstaanbaar.

‘Ik heet Wolfgang,’ zei de jongen.

‘Wat een chique naam. Wolfgang Amadeus?’

Hij glimlachte. ‘Nee, gewoon Wolfgang. Ik zit op het moment in dienst, vandaar mijn korte haar.’

‘Het staat je prima,’ vond Kristy en ze bedacht dat hij dan nog jonger was dan zijzelf. Na een tijdje zag ze Rainer met Sophie van de dansvloer verdwijnen en Odette was ook al in geen velden of wegen meer te bekennen. Het dansen beviel haar echter nog best en ook Wolfgang scheen nog niet veel zin

te hebben om ermee op te houden. Hij ontpopte zich als een gezellige prater en een goede danser.

Ze hielden er pas mee op toen de band een pauze inlaste en zochten de anderen weer op. De avond verliep verder rustig. Ze dansten, maakten kennis met veel dorpelingen en besloten naar huis te gaan toen het al ver na middernacht was.

Lori en Sophie hadden nog geen zin om te vertrekken, dus reden ze samen terug. Odette zat achter het stuur en reed alsof ze nooit anders deed dan in het donker door de bergen rijden.

Kristy leunde een beetje witjes achterover. 'Ik voel nu pas goed hoe moe ik ben. Morgen slaap ik uit, heerlijk!'

'We hebben dan ook al heel wat gedaan voor een eerste vakantiedag,' vond Odette.

'En dit was het begin nog maar,' Kristy gaapte. 'Wie weet wat ons nog boven het hoofd hangt.'

Inderdaad, bedacht Odette bij zichzelf. Als ik zo naar je kijk hangt ons nog heel wat boven het hoofd. Hopelijk lost het zich vanzelf op, maar als ze zo aan de blikken van Rainer en Kristy dacht, dan kon het weleens zo worden dat zij Kristy zou moeten troosten in plaats van andersom, zoals nu het geval was geweest.

Na een vakantie in Oostenrijk wordt Kristy's leven nooit meer hetzelfde

Kristy is drieëntwintig jaar, heeft een leuke baan en haar vrijgezelle status bevalt haar prima. Wanneer ze met haar vriendin Odette op vakantie naar de Wildschönau in Tirol vertrekt, is ze dan ook helemaal niet van plan om verliefd te worden. Toch valt ze daar meteen als een blok voor de knappe Rainer. Maar wat moet ze met het gerucht dat hij betrokken zou zijn geweest bij de dood van een vrouw? In haar verliefdheid laat ze dat voor wat het is, totdat ze het hem na een meningsverschil in woede voor de voeten gooit. Dat lijkt het einde in te luiden van hun korte maar heftige relatie.

Gouden bergen in Tirol (1985) was de debuutroman van **Greetje van den Berg** (1959). Haar vijftigste roman, *Ogenblik*, is het vervolg hierop.

Letters in het zand is niet zomaar een boek, het is een roman die de lezer aan het denken kan zetten, een krachtig geschreven verhaal met veel diepgang. – *Passie voor Boeken over Letters in het zand* (2015)

ISBN 978 94 0190 771 2 NUR 344

9 789401 907712

www.zomerenkeuning.nl

Z&K